

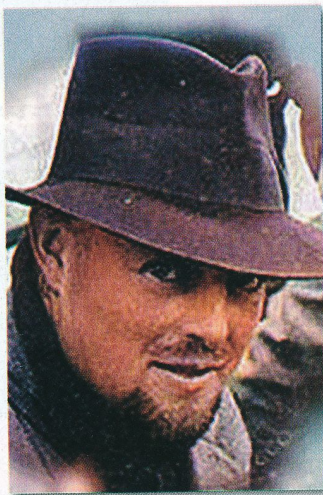
Szerencse vagy valódi paratudás? Pszichikus régészeti

Lehetséges az, hogy nem tudományos képzettség révén, hanem a misztikumhoz nyúlva tárunk fel egy régi síremléket? Médiumok, pszichometriával foglalkozók és pálcát használók egyértelműen igennel válaszolnak a kérdésre, ugyanis számos eset van, amikor amatőrök ilyen módszerekkel találtak meg sikeresen régészeti leleteket. Vajon csak szerencsájuk volt, vagy megalapozott azt állítani, hogy így is lehet a múltat kutatni?

Az emberiség történelmét végigkísérik a parapszichológiai jelenségek és a különleges képességek. Míg egyesek varázsgömböt nézve mondják meg a jövőt, addig mások a mindentudás könyvtárából, azaz az Akasha-krónikákból olvassák ki az információkat a médiumi képességükkel. A szentívebbek még az elhunytak lelkeivel is beszélgettek, hogy olyan információkhoz jussanak hozzá, amelyeket nem tudhattak volna maguktól. Ezért vetődött fel többekben az, hogy ezekkel a képességekkel segíteni lehetne a régészeti feltárásokat, így létrejött a pszichikus régészet fogalma.

A pálcázás mesterei

A tudósok és a régészek számos olyan eszközt használnak egy feltárás vagy ásás során, ami igen csak megterhelő költségekkel jár. A magnetométer, a talajradar és egyéb kimerési felszerelések beszerzéséhez sok idő és főként pénz kell. Ráadásul, ha rossz



Thomas Charles Lethbridge, az angol régészeti szakértő úgy vélte, hogy a hagyományos módszerek mellett hasznos lehet a feltárásokhoz a varázsvesszőt is használni

helyen kezdenek el ásni, megeshet, hogy semmit sem találnak és még a munkájuk is kárba vész. Az 1800-as években nemcsak a múltat kezdték el egyre jobban feltárni – gondoljunk itt a dinoszauruszcsontvázak rendszerezésére vagy az ókori városok feltárására –, hanem a halál utáni élet is izgatta az emberek fantáziáját. A spiritizista szeánszok és a túlvilágon létezőkkel beszélgető, hatodik érzékkel rendelkező médiumok felkorbácsolták a kedélyeket és a saját állandó kereszttűzében álltak. A spiritiszták elmondták, hogy minden, amivel most foglalkoznak – a látónoki képességek, a telepátia, a tisztánlátás és egyéb tünemények – már az ókorban is ismertek voltak, és az emberiség csak újra felfedezi ezeket a képességeket. Ide tartozik a varázsvesszőzés tudománya is, amit évszázadok óta használtak, de az 1500-as években a katolikus egyház betiltotta azt, mert az okkultizmus tárgykörébe sorolta. A varázsvessző annak idején egy Y-alakú faág volt, amivel ásványokat, vizet, olajat, drágaköveket, de még bűnözőket is kerestek.



A vessző használata egyébként egyszerű: meg kell fogni a végét, koncentrálni és hagyni, hogy a bot magától vezessen és mutassa az utat. A 20. században a fát felváltotta a fém, ami két darab L-alakú rúddá módosult. Ha az irány jó, akkor a pálcák szinkronban mozognak, nem pedig összevissza. Egyre többen kezdték el használni a pálcát a régészet területén is, hogy találjanak valamit, mint például Thomas Charles Lethbridge (1901-1971), aki az angol régészeti szakértő volt. Úgy vélte, hogy a hagyományos módszerek mellett hasznos lehet a feltárásokhoz a pálcákat is használni. Lethbridge egyre kritikusabb lett az akadémiai és szakmai régész közösséggel szemben, és úgy vélte, hogy az általa képviselt hozzáállás a legtöbb régészt a független gondolkodás elutasítására készítette, ugyanis sokan kikezdtek a módszertanát. A szkeptikusok úgy gondolták, hogy ha valaki talált is valamit, az pusztán a véletlenből adódott, míg a pszichikai kutatók nagy része úgy vélekedett, hogy az „erő” nem a pálcában van, hanem magában az emberben. Véleményem szerint arról lehet szó, hogy egyes szenszitiv személyek érzékenyek a földszugárzásokra

vagy bizonyos hullámokra, így képesek megtalálni a vizet és a talaj alatt lévő tárgyakat. Hiszen, ha belegondolunk, akkor a pálcák anyaga és formája is módosult az évszázadok folyamán, így biztosan nem az eszköztől függ, hogy találnak-e valamit az emberek, avagy sem. Ezt támasztja alá Karen Hunt 1981-es kísérlete, aki az amerikai Indianai Egyetemre járt. Mesterdiplomáját a varázsvesszőkről és az elektromágneses mezőkről írta, ugyanis a pszichikus régészettel foglalkozott. A két ruhaakasztóval – amit pálcaként használt – különleges mágneses



A pszichikus régészet egyik legkiemelkedőbb alakja az angol Frederick Bligh Bond volt

mezőket fedezett fel, és a kísérletét siker koronázta.

A múlt feltárása tisztánlátással

A pszichikus régészet egyik legkiemelkedőbb alakja az angol Frederick Bligh Bond (1864-1945) volt, aki építéssel foglalkozott. Számos templomot helyreállított, és figyelme a Glastonburyben található apátságra terelődött, így 1908-ban az angliai egyház kinevezte

az ottani régészeti ásatások igazgatójává. Az Edgar és Loretto kápolnának feltárásában besegített egy nyugalmazott angol tengerésztiszt, *John Allen Barlett* (1861-1933), aki médiumi képességekkel rendelkezett. Összefogtak, hogy feltárják a lelőhelyeket, méghozzá nem is akármilyen módon. Barlett automatikus írással felvette a kapcsolatot a hely szellemeivel, a kápolna építőjével és a halott szerzetesekkel, akik tanácsokat adtak, hogy hol kezdjenek el ásni. A kísérletet siker koronázta, ugyanis egyre több helyet fedeztek fel és a munkálatok igencsak jól haladtak. A szakma semmit sem tudott a módszerükről, egészen 1919-ig, amikor is *Az emlékezés kapui* című könyvben leírták a tapasztalataikat, ahol elárulták, hogy pszichés módszerekkel tárták fel az egész apátságot. Bond munkálatói azon nyomban rossz színben tüntették fel a régészt, és a siker ellenére elbocsátották az állásából. Egyszerűen nem hitték el, hogy ez a fajta régészet lehetséges, és véletlennek titulálták az eredményeket, továbbá annak tudták be a hihetetlen eredményt, hogy a két férfi alapvetően túl sokat tudott a lelőhelyről, így könnyen megtalálták mindent. Bondot azonban ez nem tántorította el, és egészen élete végéig foglalkozott a pszichikai kutatásokkal. Egy másik érdekes személy a lengyel származású *Stefan Ossowiecki* (1877-1944), aki szintén bebizonyította a képességeit. A férfinak már gyermekkorában megnyilvánultak az adottságai, ugyanis színes sávokat látott az emberek körül, azaz aurát. Az orvos szemcseppeket írt fel neki, mert a szülei azt hitték, hogy látássérült. A szemcseppek azonban csak irritálták a szemét, de ő továbbra is látott olyat, amit más nem. Az egyetemi évek

alatt a pszichokinézis képességei jelentkeztek nála és tárgyakat lebegtetett. 1915-ben, a bolsevik forradalom során Ossowiecki mindenét elvesztette, édesapja elhunyt, majd pedig börtönbe zárták, ahonnan végül sikerült megszöknie, és Varsóba menekült. Az 1920-as években többen is felfigyeltek képességeire, így kísérletezésbe kezdtek vele. Lezárt tartályokba helyeztek el különböző tárgyakat, amiket Ossowiecki tisztánlátásával mégis látott, és meg tudta mondani, hogy mi van bennük. Többször adtak a kezébe régészeti tárgyakat, amiknek hatására belső képek és látomások derengtek fel, és a férfi el tudta mesélni, hogy mikori a tárgy, kié volt és milyen környezetbe helyezhető el. *Stanisław Poniatowski* professzor,

Egyszerűen nem hitték el, hogy ez lehetséges, és véletlennek titulálták az eredményeket



A lengyel származású *Stefan Ossowiecki* már gyermekkorában megnyilvánultak az adottságai, ugyanis színes sávokat látott az emberek körül, azaz aurát

etnológus és antropológus azt remélte, hogy ezt a tisztánlátó felfogást kísérletekben is alkalmazhatja az őstörténet feltárásának eszközeként. Például amikor kőtárgyakat adtak a férfi kezébe, akkor rögtön érezte, hogy azokat neandervölgyiek készítették, és szinte látta őket maga előtt megelevenedni. *Charles Richet* francia fiziológus

meg volt arról győződve, hogy ilyen képességek léteznek, és Ossowiecki ezt tökéletesen prezentálta.

Hazai kutatások

Hillebrand Jenő (1885-1950) ősrégész, antropológus, aki a Nemzeti Múzeum igazgatója volt, aktívan érdeklődött a spiritizmus iránt. Az 1940-es években számos kísérletet és szeánszt végzett egy óbudai asszonnyal, *Irtzl Máriával*, akin keresztül rengeteg szellem nyilvánult meg. *Diadalmas spiritizmus* című művében kifejti, hogy a több mint 100 szeánsz során a szellemek tárgyakat röptettek, hangszereket szóltattak meg, és különböző információkat közöltek, de sajnos csak egy-két példát említett arra vonatkozó-



A Kőszalag-elmélet

E feltevés szerint bizonyos kísértetek nem elhunytak lelkei, hanem energia- és érzelmi lenyomatok, amelyek az adott környezeti elemekben rögzültek. Így például a Stonehenge-nél vagy más régészeti helyszíneknél észlelt szellemeket ezek a helyszínek „játsszák le” újra, mint egy magnófelvételt. A pszichikai kutatók szerint a médiumok úgy is tudnak információt szerezni a múltból, hogy szándékosan idézik elő a „kőszalag-vetítést”, ami jobb megértést adhat a történelem eseményeivel kapcsolatban.

is értjük, hogy miért nem vitte el kutatását ebbe az irányba, főleg, hogy Máriát állítólag többször is egy 16. századi inka uralkodó, *Atahualpa* szelleme szállta meg. Sajnos komolyabb kutatásokról nem tudunk Magyarországon, viszont az ezoterikus-spirituális közösség szenzitív egyénei több régészeti helyszínen is különböző energiákat és furcsa megérzéseket tapasztalnak. A jövőben talán majd a tudomány is nyitottabb lesz arra, hogy a hagyományostól eltérő módszertanokat is bevezessen arra vonatkozólag, hogy feltárják az emberiség múltját. Ha pedig a feltárásokat siker koronázza, akkor nem mindegy, hogy az ember megátalálja-e meg a leleteket vagy a szellemek súgják meg neki a helyüket?

MISKOLCI LÁSZLÓ

Hihetetlen!
MAGAZIN

Legyen online és naprakész velünk! facebook

Keressen bennünket a közösségi oldalon!

Naponta frissülő tartalommal várjuk. Lájkoljon minket, ha eddig kevésbé ismert témákról akar olvasni!

www.facebook.com/hihetetlen.magazin